

572

1966/9

1966 ՊԱՍՏՊԱՅԱՆԻ N 10

ՀԱՅԿ

ჩემი მხარე

გიორგი ჯაფარიძე

ვინც ეწვევა საქართველოს
საღვთისმშობლის, —
სიმღერას რომ არ იცოდეს,
მინც დაიმღერებს.

ვინც მისწვდება ჩემი მთების
მწვერვალებს და ღრუბლებს,
ისიც შეიძლება გადაიწყვეტა,
ლეკსად ისაუბრებს.

საზღვაო სიღამაზე,
ხალხიც სასახელო, —
მტერსაც კი მოინადირებს
ტურფა საქართველო!

დიდი ხუმორი

ქეთევან ჭილაშვილი

ნახატი ლიკაპა შანუაშვილი

გაკვეთილზე ვხატავდი. მასწავლებელმა თურმე ახალი გაკვეთილი ახსნა. არაფერი გამიგია. საშინაო დავალება მოგვცა, — დავხედე, თავი და ბოლო, ვერ გავუგე. ზარი დაირეკა.

ხელში გადაშლილი წიგნი მეჭირა და აქეთ-იქით ვიყურებოდი. თენგიზმა, ჩემმა კარგმა მეგობარმა, ისე აიკრიფა გულანაბადი, რომ ზედაც არ შემომხედა.

არც გოლას გავახსენდი. აბა, ფერადი მავთული უნდოდეს, დილაადრიან მომადგება კარზე.

საერთოდ გოლას ამხანაგი მაშინ აგონდება, თუ რამე სჭირდება.

ვიდექი და ჩემს თავზე ბრაზი მომდიოდა. თითქოს შინ ვერ დავხატავდი. ახიამეთქი. ახი! — ვწყურებოდი გულში.

ის იყო წასვლა დავაპირე, რომ ღია თანჯარაში თამრომ შემოყო თავი. თამრო მეოთხე „ბ“ კლასში სწავლობს.

— აჩიკო, შინ არ მოდიხარ? — შემომოძახა ღიმილით.

— მოვდივარ! — ზედ არ შევხედე, მეტი საქმე არა მქონდა, იმას გაეყოლოდი მუხსაფით.

სხვა იუბადრისებდა ჩემს უკმეხ პასუხს, თამრომ კი, ახლა საკლასო ოთახის კარი შემომიღო.

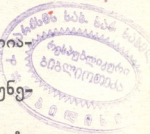
— რატომ ხარ ცუდ გუნებაზე, ორიანი მიიღე?

— საიდან მოიგონე, მშვენიერ გუნებაზე ვარ!

— რატომ მიმალავ, თვალებში გეტყობა.

თამრო ისე მეგობრულად მესაუბრებოდა, რომ უნებურად შევჩვივე:

— ახალი გაკვეთილი ვერ გავიგე, მას-

10.023

წავლებელი რომ ხსნიდა, ვხატავდი-
მეთქი.

— ამოცანა აგვიხსნა, სულ ადვი-
ლია!..

თამრომ ჩანთა მერხზე დადო, მანიშნა
დაჯექიო და თვითონ დაფასთან მივიდა.

ისე გასაგებად, ისე კონტად მიხსნიდა,
მეტი არ შეიძლებოდა.

— აჩიკო, გაიგე?

— გავიგე!

— აბა, მაშ დაფასთან გამობრძანდი!

თამრომ მასწავლებლის იერი მიიღო
და ამოცანა მიკარნახა.

ბიკოს, წყალივით გამოვიყვანე! გამე-
ხარდა, არ მინდოდა თამროსთან შევერ-
ცხევილიყავი.

— ყოჩაღ, აჩიკო! ხუთიანი!—დამანახვა
ჰაერში გაშლილი ხუთი თითი, მერე და-
ფა გადაწმინდა და ზედ დიდი, ძალიან
დიდი ხუთიანი დამიწერა.

აი, როგორი გოგო ყოფილა თამრო!

ბაღყაენა

მართაზ ჩახაზა

ნახატი ზურაბ რაზმაძისა

შემოღგომის სუსხმა დაჰკრა თუ არა, ფრინველებმა ერთად მოიყარეს თავი და თბილი ქვეყნებისაკენ გასწიეს.

ერთ ღაბუა ჩიტს ფრთა ჰქონდა ნატკენი და ფრენა უჭირდა.

— ნუ გეშინია, ღაბო!—მხარში ამოუღდა ქანქარა.

— სული მეზუთება!—თქვა ღაბომ და მალდა იტრა.

ღამის სიჩუმეში ისმოდა ჩიტების ფრთების შრიალი. ცაზე ვარსკვლავები ბუბუტავდნენ. ზღვის ნეღმა სიომ დაჰქროდა.

— წიაგ! წიაგ!.. დაბდა იფრინეთ, შეიძლება ქარმა იმდავროს.—წინამძღლის ბრძანებაზე მთელი გუნდი უმად დაბდა დაეშვა და ისევ განაგრძო გზა.

— ზღვა ღელავს,—თქვა ღაბომ.—აკი გუბნებოდი, არ ღიჯა ჩემი წამოსვლა.

— ღაბო, ხომ იცი, გადაფრენის დროს დაპარაკი არ შეიძლება, მაღე დაიღებო.

— აბა, რა გქნა?

— იფიქრე, ღაბო, იფიქრე; გაიხსენე ჩვენი ტკბილი სამშობლო, გაიხსენე, როგორ დავნავარდობდით კურკანტელას ბაღებში. გაიხსენე, შაშვების ტახტახი და ბელურების ულურტული, ჩვენი ჟრიაბული, მზე, ჩახჩახა მზე, ყველაფერი გაიხსენე, ღაბო!

ღაბომ თვალები დახუჭა და ერთ ხანს ასე იფრინა, მერე ისევ გაახილა. ღაბო ახდა შურდულივით გაქანდა წინ. მხარდამხარ მიჰყვა ქანქარა; გაქანდა და წინა რიგს თავში მოექცა. მათ წინ კი წინამძღლი მიჰქროდა.

— ღაბოს გაუმარჯოს, ღაბოს!—მიესალმნენ ჩიტუნებო. ისინი თითქმის კვადში მაჰყვებოდნენ მეთაურს. ქარმა იმდავრა.

— ყოჩაღად, აბა, ყოჩაღად!—ამხნევებდა წინამძღლი მეგობრებს და ჰაერს შურდულივით მიააოზდა. კვადაკვად მიჰქროდნენ ქანქარა და ღაბო.

— ქანქარა, მოდი, მეორე რიგს გავეყვით უკან.

— კი, მეორე რიგი ჯობია, ნამდვილად ჯობია. იქ უფრო იოლია ფრენა.

ღაბომ და ქანქარამ ერთი რიგით უკან გადაინაცვლეს. ქარი კი თანდათან მატულვობდა. ზღვაც ახმაურდა.

ღაბო უცვლდ ძირს დაეშვა და მერე ისევ შეიმავრა ტანი. ქანქარა მიჰყვა. ღაბომ თვალები ისევ მოხუჭა. ზემოთ შრიადით მიფრინავდნენ ჩიტები.

— ბოლოში ყოველთვის უკეთესია ფრენა.—თქვა ქანქარამ.

— სული მეზუთება, ქანქარა, ფრთას ველარ ვშლი.

ქანქარა ახდა მარცხნიდან შეუდგა მხარში.

— სულ ერთია, ჩემი ფრთები ამ ზღვას ვერ გადამაფრენს. წადი, ქანქარა, არ ჩამორჩე.

— მხიარულ ამბებზე იფიქრე, ღაბო და ძადა მოგეცემა, ხომ გახსოვს ოინბაზი თოთიყუშისა და ენაქართალა კაკაკისი შირებო!..

— ქანქარა, მეტი აღარ შემიძლია!—შესძახა ღაბომ და შურდულივით დაეშვა.

ზღვა ისევ ხმაურობდა. ნეღ-ნეღა ჩიტების ფრთების შრიალიც მიწყდა.

ღაბო ახდა ბარებზე გულაღმა იწყა.

თვალები გაახილა. ცაზე ვარსკვლავები ბუბუტავდნენ.

— ღაბო, ღაბო!—თურმე ჩამოვსულვართ!—შესძახა ქანქარამ.

ღაბომ ყურს არ დაუჯერა.

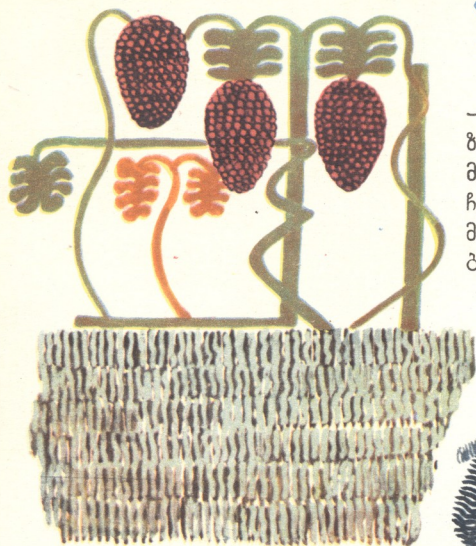
— ღაბო, ჩემო ღაბო!—ეფერებოდა ქანქარა და მეგობრის გარშემო გახარებული დაფრინავდა.

ქარი უკვე ჩამდგარიყო.

ყუჩქანი

ქათვან მამუხვილი

— როგორ დავმაქრი, დავტკბიდი,—
ზვარში მტევნები მღერიან,—
მე ქარვისფერი გახდავართ,
ჩემი ძმა ღალისფერია.
მოღით, ბავშვებო, გვეწვიეთ,
ბარაქიანი რთველა.

კქქნი და კქქნი

ჯანსუღ ნიჟაბაძე

— გამარჯობა, მგელუკა!
— გაგიმარჯოს, მელია!
სად ყოფილხარ ამ დღით,
სარჩო შემოგელია?
— სოფლად ვახლდით, ბატონო.
— რა გინდოდა?
— ქათამი.
— მერე, მერე?
— მგელუკა!
უნდა ვითხრა მართალი!
ამას ვნატრობ, ასეთი
არ მენახოს სხვა დღლა,
თოხის ტარით პატრონმა
ზურგზე ბოლი მადინა!

ნახატები ვაჟა მელიქიძის მიხედვით

კოსკა

მერი ბოლქვაძე

ნასატი იური ქლიბაძისა

მამიდა ნატოს ბოსტანში, ღობეზე გადმოკიდებულ ღეროზე გოგრის ყვავილი-კაბა გაიშალა. გაახილა თუ არა თვალი, კაბაში მიმაღულმა ახლად გამონასკეულმა გოგრამ, ნებიერად გაიზმორა, მერე ღობიდან გადმოიწია და ბოსტანი მოათვალიერა; მაშინვე თვალში პაწაწინა ხორკლიანი მწვანე კიტრები მოხვდა და კინაღამ გაიგულა სიცილით:

— ჰა-ჰა, ჰი-ჰა-ჰა, რას ჰგაფხართ, რას? ნამდვილი ხელიკები ხართ, თქვე საწყლებო, ნამდვილი ხელიკები!

იყინა და იყინა.

ხახვის ფორები სიბრაზით შეიშმუშნენ, პატარა კიტრებს დასციინანო, წიწმატი გაწიწმატდა, ამ ყვითელკაბიან ქალბატონს დავეციედეთ, რა ამბავშიაო, პამიდვრები სიბრაზისაგან კიდეც უფრო გაწითლდნენ, თვითონ პატარა მწვანე კიტრები წყენისაგან უფრო აიხორკლნენ. დინჯმა, ღურჯმა ბადრიჯანმა კი თქვა:—იყინე, იყინე, ახლა იყინე, მერეც თუ გექნება გასაციინი, იმასაც ვნახავო.

გავიდა დრო.

გოგრის ყვავილი-კაბა ქარმა მოიტაცა და სულ ნაფლეთებად აქცია. დარჩა გოგრა ტიტველი, ტიტველს ვინ ჩივის, თანდათან განზე წავიდა, გაიბერა, გაიბერა, დამრგვალდა, ვეება ბურთს დაემსგავსა.

— რა ვქნა, ეს როგორ გავსუქდი, კანში ვეღარ ვეტყვი, რას დავემსგავსე?!—ოხრაგა და გოგრა. ყოველდღე ჩუმ-ჩუმად ტიროდა, თავის ფართო ფოთლებს ეფარებოდა, რომ არავის დაენახა, მაგრამ, აბა, სად დაიმაღლებოდა?

დარდით აღარ იყო.

რა ეშველებოდა? როგორიც იყო, იყო.

სხვები კი ახლა იცინოდნენ, გოგრა რას დაემსგავსაო.

ახლაც იყინე აბაო!—ეუბნებოდნენ ხახვის ფორები და პამიდვრები.

წიწმატი აბრაზებდა:

— კიდეც მოგწონს შენი თავი სხვებზე უფრო, შე გაბერილო?

იცინოდნენ და იცინოდნენ იმიტომ, რომ ახლა იმათ დაუდგათ სიცილის დრო.

ზ ლ ა ა რ ი

ერთსელ გლეხი ცარელი ქოთნით ტყეში მიდიოდა. უცებ სის ძირას მელიის სოროს მოჰკრა თვალი. გლეხმა თქვა: სოროში შევლია იქნება!—და მისი მოკვლა მოინდომა. იფიქრა, იფიქრა და ეს მოიფიქრა: აიღო ქოთანი და სოროსთან ააუუდა. ქარმა დაუბერა და ქოთანიც აძღვრდა:

— უ-უ-უ-უ! უ-უ-უ-უ! უ-უ-უ-უ!

— ჰაი, შე წუწო, შენა! თუ ბიჭი ხარ გაბედე და გამოჰყვრე! მიშისგან ვერც კი გამოიჰყვრე! ამასობაში შე თოფს მოვარბენინებ და ჩემი საცლადვი კრუს-წიწილა რომ შეასრამუნე, ჩაგამწარებო!—თქვა გლეხმა და თოფისათვის შინისაკენ გასწია.

მართლაც შელაკულა სოროში კუდამოკუ-

ბული ცუცქდა. ქოთნის სიმღერა გაიკონა და იფიქრა: ნეტავ, ვინ უნდა იყოს, რომ მღერის, ვაი, თუ მონადირეა! ვერ მოითმინა და გამოიჰყვრიტა. სვდაეს,—თისის ქოთანი მღერის:

— უ-უ-უ-უ!

— ერიჰა!—თქვა მედიამ,—ქოთანიც რომ გაშინებდეს, მოდი და ნუ გაგეცინებს, გაჩუმი, ქოთანო, ვერ შემაშინებო!

ქოთანი კი მღეროდა და მღეროდა:

— უ-უ-უ! უ-უ-უ!

ვინ იცის, იქნებ ქოთანმა რამე ძღვენი მომიტანა და შეზატყუებაო!—გაფიქრა მედიამ და ქოთანში თავი ჩაყო. მაგრამ თქვენს მტერს, რაც იმას დღე დახდგა: ვერც რამე ირგო და თავიც შიგ გაეკვება... ბევრი იწირილა შელაკულამ, მაგრამ რას განდებოდა! ქოთანი თავსე მაგრად ჩამოცმოდა.

— გამოშვი, ჩემო თვალის სინათლეე!—შეევედრა ქოთანს მედიამ,—რანაირი სუძრობა გცოდნია, ჩემო კარგო! გამოშვი თუ გუჟარდყო!

ქოთანს კი არ დაეხსნა და არა. მელია
გაბრახდა.

— დამესვენ, თორემ ახლავე დაგასრხო-
ბო!— დამუქრნა იგი ქოთანს. ქოთანმა უუ-
რნიც კი არ გაბურტუა. მელაკუდამ მდინა-
რისაკენ გასწია და ჯიუტი ქოთანს წყალში
ჩააუფრუქელავა.

წელი ქოთანში შეღრილდა და ქოთანს
„ბურ-ბურ-ბურ-ბურს“ გაიძახდა.

— ბეგრინც რომ მეხვეწო, აწი აღარ შე-
გობრალეობო!— უთხრა მელიამ ქოთანს. ქო-
თანს უკვამდე წელით აიჯნო. დაძმობდა.
მდინარეში ჩაიძირა და მელაკუდაც თან ჩაი-
ვალა. შექმინდა მელიას და ქოთანს უთხრა:

— ჰაი, შე ბრიუვო! შე კესუმრები და
შენ თურმე ძართალი კკონიაო!

ქოთანს კი სულ შირისაკენ მიიწევდა.

— აძას რას გადავეყარე,— თქვა მელიამ,—
არც სვეწნა გამიდის და არც მუქარა, რო-
გორმე თავს უნდა ვუშველო, თორემ დამას-
რნობსო.

მელიამ სწია და სწია ქოთნის თავი
წელიდან, ძლივს ამოსწია და ტვისაკენ მო-
კურცხლა. ირბინა, ირბინა, ირბინა და უცებ,
ხეს დაეტკავა... ქოთანს დაძმისწრა და მე-
ლიას თავიდან ჩამოესხნა.

დაცუქდა მელია და ცხარე ცრემლები
გადმოვარა. ტიროდა და მოთუქამდა:

— რაღა ვქნა! რაში მოვადულა ფაფა
მე უბედურმაო!

დღესაც ქოთნის ნამტვრევებს დასტირის
მელაკუდა, მაგრამ ქოთანს რაღა გაბამე-
ლებს!

ოდელია, დელა! საცოდავი მელა!
ტირის, მაგრამ ქოთანს ველარ გაბამთელა.

გადმოკეთებული ლავით ლონღას მიერ.
ნახატები ლეონიდა ზარაფიშვილისა

სოკოს დაძვასია სოკოს სუკისლი

ნიკოლოზ კინწავილი
პულგარეთი

იქუბა და იგრუხუნა.
იწვიმა და იწვიმა,
უურთასმენა წაიღო
ჩიტუნების წიფწვიმა.

ვერცხლისფერად ელავდნენ
წვიმის თეთრი სვეტები,
ანცი ბედურებივით
დაცმუჟავდნენ წვეთები.

იქროლა და იქირქილა
გაწუწულმა ნიავმა...
მზეს მოუხმო ჭიკჭიკით
ჩიტმა ჩიტუნიამა.

მზემ ისმინა ვედრება
და ღრუბლები დაფლითა,
თითო ცვარზე წკრიალით
თითო სხივი დაფრინდა.

თუმცა სხივებს არა აქვთ
ხელები და ფეხები,
ცვარ-ნამს მუსრი გაავლეს
შუცებ, ერთი შეხებით.

მიწა გათბა, აფუვდა,
მალლა-მალლა იწვევა,
ნეტა რატომ ბუბუნებს,
ნეტა რატომ ირწვევა?

აჰა, უფრო აიბურცა,
ატორტმანდა,
ატივტივდა,
ტიტლიკანა მატიტელა
ტირიფისკენ წატიტელდა.

— რა ხდებოა,— ჩურჩულენენ
ყვავილები,
ბალახები...
თითქოს მართლა ინგროდეს
სოფლები და ქალაქები.

მაიტგოვა სახლი ყველამ,
ქვა რომ ქვა—ისიც გარბის,
ზოგმა შუბლი გაიტება,
გაინება ზოგმა წარბი.

— ვაი, ეს ხომ ვულკანია,
გადავვლექავს ლავა,
მინდორს ცეცხლი მოედება,
ალი ცაში ავა!

— ვაი, ვაი, დავილუპეთ,
მიწა მალლა იწვევა,
ხედავთ, როგორ ტორტმანებს,
ხედავთ, როგორ ირწვევა?!—

მაიტგელა ეფარება ხეს,
ქიანქველა თავში იცემს ხელს:
— ჰა, საცაა ამოსკდება, ხალხო,
არ გაბედოთ, არ მიხვიდეთ ახლოს!—

ამ დროს მართლაც ამოიფრქვა,
ამოსკდა და მერე როგორ!..
მაგრამ, დახეთ, ყველამ ერთად
დაიყვირა:
— სოკო!
— სოკო!

მორბიან წყვილად,
მოხტიან კენტად..
კვლავ აღრილდა
სუყველა ერთად:

— ასე უფერად
საიდან, როგორ!..
რად შეგვაშინე
შე, მართლა, სოკო!

თუმცა... მიდლობა,
მიდლობა დიდი.—
ჩვენ ხომ საშინელ
ვულკანად გთვლიდით.

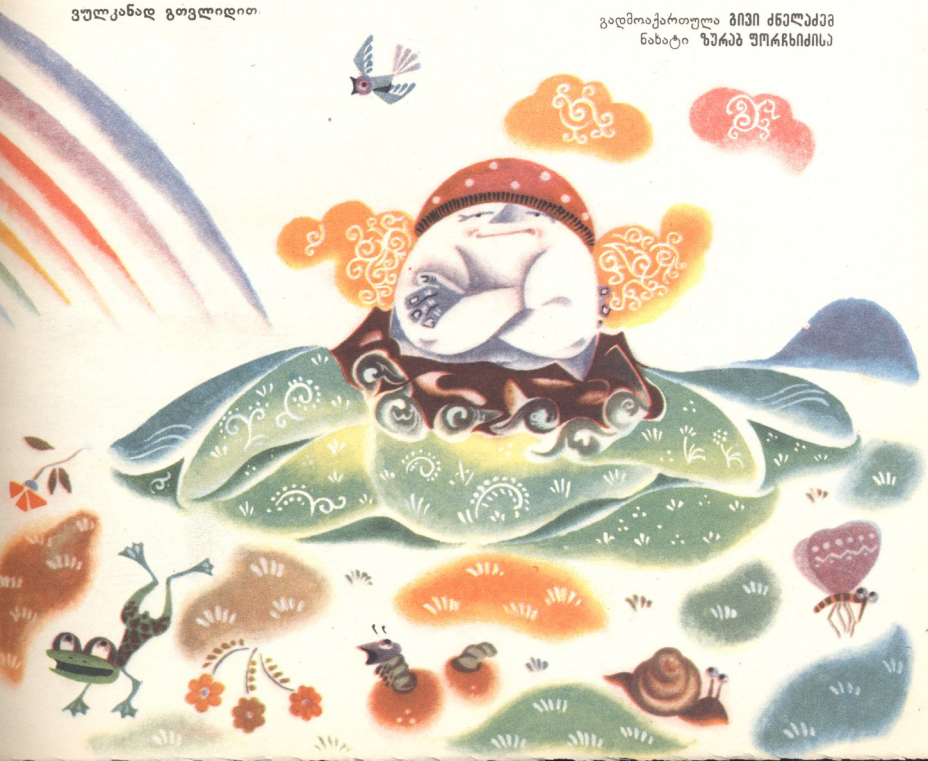
შენ კი... უბრალო
ყოფილხარ სოკო.
თავი გაქვს უშნო
და ოკრობოკრო.

— რა მაქვს თქვენი დასაცინი.
თქვენი ტოლი არა ვარ,
მე ვარ სოკო ჩემპიონი,
გებავით დაუფრავად.

დღეს მთელი დღე იწვიმა
იქუხა და იგრგვინა.
ახლა, ხედავთ?—ცისარტყელა
თავზე მაღვას გვირგვინად,

ყველას,
ყველას უხაროდა
გამარჯვება მეგობრის...
აი, ასე დაამყარა
ჩვენმა სოკომ რეკორდი.

გადმოქართულა გიჟი ძნელაქმა
ნახატი ზურაბ ჟორჯინიძისა

ო ს ბ ა ბ ი

გიორგი სორგუაშვილი

— ეს ჩვენი ახალი ტელევიზორია. ხედავ, რამხელაა?! რადიოლაც აქვს და ფირფიტების დასაკრავიც. მე, ხომ იცი, ტელევიზორის ოსტატი ვარ,—თავმომწონედ ეუბნებოდა ზურიკო გელას,—ამ ლილაკს დაწვები, ტელეეკრანი აინთება, ეს რადიოს ჩასართავი, ეს გამოსართავი, ესეც ხმის მოსამატებელი.

— ვერგ მაღე ისწავლე?!—დაეჭვებით ჰკითხა გელამ.

— არა გჯერა?!—იწყინა ზურიკომ და ტელევიზორს თავის ნებაზე დაუწყო კირკიტი.

— მაგას განა მე კი ვერ მოვახერხებ!—გელამც მოიწონა თავი.

— შენ რა იცი!—ზურიკომ ახლოს არ მიუშვა გელა ტელევიზორთან.

სალამოს ზურიკოს მამამ შინ ამხანაგები მოიყვანა. ფეხბურთის თამაშის ნახვას ტელევიზო-

რით აპირებდნენ. დედას სტუმრებისათვის სადღილი მოემზადებინა, სუფრას შლიდა იმ ოთახში, სადაც ტელევიზორი იდგა, სტუმრები გაწყობილ მაგიდას შემოუსხდნენ.

— ფეხბურთის დაწეების დროა!—გაახსენდათ უცემ.

— ახლავე ჩავრთავ. ნახეთ, რარიგ საუცხოოდ აჩვენებს!—თქვა ზურიკოს მამამ, მივიდა, ჩართო და...

— რა ღმერთი უწყრება!—შეფიქრიანდა ოჯახის უფროსი.

სტუმრებიც წამოიშალნენ. ბევრს ეცადნენ, მაგრამ რადიოსაც ვერაფერი მოუხერხეს.

ფეხბურთი კი კარგა ხანია დაწყებულიყო.

— ზურიკო სად არის?—იკითხა გაცხარებულმა მამამ.

ზურიკო გაპარულიყო.

წყალში ჩაუშვა ნაფი,
მაგრამ ჩასძირა წვიმამ,
მადლობა უთხრა თევზებს
ბიჭუნამ პაწაწინამ.

გერმანულ საბავშვო ჟურნალიდან

მ. კოჩიაშვილი
დ. ვილი

ზადილოვის სკოლა

ეს სურათები იმიტომ მოვითავსეთ, რომ აქაური აურზაური გიჩვენოთ.

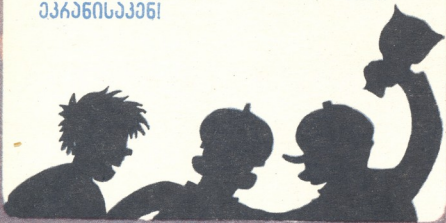
ადრე, როცა ადამიანები მიუძღვოდნენ ციხე-კოშკებში ცხოვრობდნენ, მათ შეეძლოთ ასაკეცი ხიდი აეწიათ და ველარავენი შეაწუხებდათ. არ ვიცი, თქვენ როგორ ცხოვრობთ, მაგრამ ჩვენს სახლს ასაკეცი ხიდი არ გააჩნია და კედლებიც, ძველ ციხეებთან შედარებით, თხელია. ამას გარდა, მარტო როდი ვცხოვრობ. დერეფნები, კიბეები და ეზო ბევრებით არის სავსე. ჩემი მეზობელი ღამის ცვლიდან დაბრუნდა და დაძინება სურს. გვერდით ბინაში ვილაღ ავადა, — მოსვენება უნდა. მე წერას ვიწყებ, სხვას კითხვა სურს, ზოგს თავი სტკივა. მხოლოდ ილიკო... თუმცა თქვენც კარგად ხედავთ, ილიკო კიბიდანვე იწყებს სტვენას. მეგობრებთან ერთად კინოში აპირებ

რებს წასვლას. მაგრამ ბიჭები ვიდრე წავიდოდნენ, აქაურობას იკლებენ.

გულახდილად უნდა გავანდოთ, ერთი ჩამაღიან მომწონს: ზინარ კინოში, სენის უკვე დაიწყო, ამ დროს ვილაღა დაგვიანებული მოდის და რიგებს შუა მიძვრება. რა თქმა უნდა, ზურგი მაყურებლისთვის შეუქცევია, ფეხებს გადგამთ, გეჯახნებთ, სკამები ჭრიან, ბოლოს და ბოლოს, დაჯდება, შარბიშურით ხსნის პარკს, კანფეტებს იღებს, ქალაღებს, როგორც წესი, ძირს ყრის; ნაყინის ქალაღსა და ესკიმოს ჯოხსაც დაუფიქრებლად აგდებს სკამის ქვეშ. ისე ხმაძალდა ესაუბრება ამხანაგს, თითქოს დაბრაზში მარტონი იყენენ. ასეთ ხალხზე ვამბობ „იშვითათი“ მაყურებლები არიან-მეთქი. ილიკომ, გამამ და მერაბამა ამის თაობაზე არაფერი იციან. თუმ-

მოხიტი დაუპიანებლად!

ჩივებს შუა გეიარათ ისა, რომ პირი
გაყურადღისაჲნი გჳონდეთ და ზარბი-
პკანისაჲნი!

რეთო და მადლობასაც გადაუხდიდა იმ ხალხს, ვინც დროზე მივიდა და სკამზე მოკალათდა. ასე იყო, თუ ისე, ნახევარი რიგი ფეხზე წამოიშალა. შეხეთ, ილიკოს ქულის მოხდა უსწავლია (ვინ იცის, ვსურა ღღეს?) სურათის დამთავრებას არც კი უცდიან, სწრაფად დგებიან, რადგან ასეთი პრინციპი აქვთ: ყველაზე გვიან შესვლა და ყველაზე ადრე გამოსვლა!

ხეგრე ილიკოზე ამბობენ, ცოტა გამოსწორდაო. რვეულში რალაც-რალაცებები ჩაიწერა. მისთვის ახალი თამაში მოვიგონეთ, დე, ივარჯიშოს. თუ გაუყვირდება და იტყვის, № 14 ტრამვაი ჩვენს ქალაქში არ დადისო, მივუგებთ, რომ ეს ტრამვის ნომერი კი არ არის, ტრამვის ვაგონში ჩადენილი თოთხმეტი უწესო საქციელია. სურათზე მოძებნის და ყველას იპოვის. ამას გარდა დავუმატებთ, რომ ცხვირის მოხოცვა.

ცა კიდევ რომ იცოდნენ, რა მოხდა! მათ ხომ რკინისებური ნერვები აქვთ. ისინი ხომ პრინციპულად იგვიანებენ კინოში. განა ეს უფრო მოსახერხებელი არ არის?—მათ ხელს ვერავეინ შეუშლის, მხოლოდ თვითონ აწუხებენ სხვას. აი, ხელაეთ. დღესაც დაიგვიანეს. იმედი მაქვს, რომ უკიდურეს შემთხვევაში, ილიკო ზრდილობიანად ითხოვდა გამატა-

ყველაზე მოსახერხებელია ცხვირსახოცით;
მეზობლის მხრების ზემოდან კითხვა ცოტა
უხერხულია (კისერი გეტკინება); ვინმეს თუ
ფეხს დადგამ, ბოდიში უნდა მოუხადო. ის,
ვინც უკონდუქტორო ტრამვაიში უბილგე-
თოდ იმგზავრებს, ჯარიმას გადაიხდის. ბილგე-
თის ყიდვას ქურდები არიდებენ თავს. კიდევ
ერთს დაეუმატებთ: ფანჯარაში თავის გაყო-
ფა საშიშია.

გამოცანა: რას ნიშნავს წესრიგი?
წესრიგი ნიშნავს იმას, როცა ყველაფერი მი-
ლაგებულია.

არ არის სწორი!

წესრიგი ნიშნავს იმას, როცა ყველაფერი მი-
ლაგებულია იქაც კი, სადაც უცხო თვალი არ
მოხვდება.

გადმოაქირთულა ლეილა ქარქემ

საოცრი დაჯავი

მეორე კლასიანი

დგას ფაფუკი, თეთრი წვერით,
თითქოს თმებზე მიათოვა.

— გამარჯობათ, პატარებო!
— გაგიმარჯოთ, შიდა თომა!—

ცალ ხელში სულ ჩიბუხი აქვს,
ცალში კიდეგ—უაგარჯენი,
დგას და გულაცავს:—ჩიორებო,
მუღამ ბეველით გამარჯვებით!

ჩაკოს

თავბადსასვანი

მეორე კლასიანი

რკო პაწაწინა
ვინ გააჩინა?
— მუხამ.

მერე იქ, ბარად
ვინ შეიფარა?
— მიწამ.

მუხის ტოტიდან
ვინ ჩამოწვეტიდა?
— ქარმა.

ის რკო პაწია
მზემ რად აქცია?
— მუხად.

მოწვეტილი რკო
ვილამ წაიღო?
— წუარომ.

ნახატი რეპაზ სუსქირიძისა

ქ რ ქ

პირი მონლი

აბა, როგორ არ მეწყინოს,
სულ ეს მესმის წარამარა:
— კიკნა ბიჭი!
— ცეროფენა!
— არ გაცოფდე!
— მორჩი!
— კმარა!

ბებია კი, იცით, ჩემს თავს
ამნაირად აცნობს ყველას:
— ჩემს ბიჭიკოს ვენაცვადე,
ჩემს პაწია ბიჭუკვდას!—

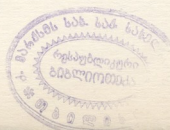
შემომხვდება ვინმე მგზავრი,
იმ წუთშივე იტყვის ამას:
— აჰ, რა კარგი ბიჭუნაა,
გახარება მის დედ-მამას!

არა! მე ვარ ოქტომბრელი,
ეს ვარსკვლავიც მიტომ ვეღებს,
და გთხოვთ, ნულარ დამიძახებთ:
კიკნა ბიჭს და ბიჭუკვდას.

10.023

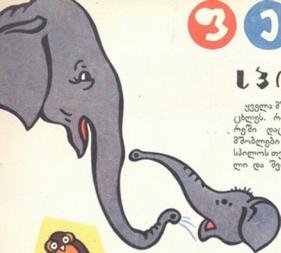

ეს სურათი ვაჟა-ფშაველას „სათაფურის“ ილუსტრაციაა. იგი მხატვარმა სოსო შაბუაშვილმა დახატა. ალბათ ყველას გაგახსენდათ ამ მოთხრობის შინაარსი. აბა, ვინ მიხედება, რა ადგილია დასურათებულს?

ქართული
ხელმოწერა

სვილთაძე

ყველა შშობელი იცავს შვილის სიცოცხლეს. როცა შშობერი ნიანგები მდინარეში დაკურავენ, პატარა სპილოებს შშობლები წყალთან არ უშევენ. დედა სპილოს თვითონ მოაქვს ხორბთშით წყალი და შვილს ასვებს.

თავსაზე გაშლენა

ეს თავსატეხი როცა, მოდი, უზბრაოდ გაფერთოთ; ამ ქოცს, მელას და სათაგურს რა თვისება აქვთ საერთო?!

1. მონათხილი
უფრომ კახისს აბან10,
პეუ რა მწეო—მწერესი 10,
დასტერია სწრაფად თ10თ,
დაბეოლა ლომან10.

სად რაპაკავი მამოშენი?

რებუსი შედარა მამოს მამამოშენი

ქათვი

პახეი მამოშენი

თვითმა დათმა თვითი თათი
თვთრ დათეს მოთათონა,
ზუნჯელან გამოტერა და
გას გელდე დათენა.

ქეიქვა ნიას

მონა მამოშენი

ზასრი ცელის ბზინეთი
მოდის ძია გვიცი:
კეთობება ლია!
— სად მოდიხარ, ძია?!
— სათიბებში მივალ,
დავამზადებ თივას,
ეპმეუ ძროხას მშობრს,
თივა უცვარს ძლიერ.
ელიმება ლიას:
— რა კარვია ძია!

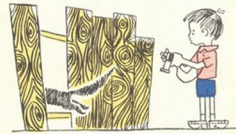
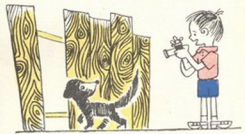

არც ფეხი აქვს და არც კრა
შაქანსწინებს თივაც ხელა.
პ. სასოშალი

თინა წაბა მათობა
კოხს მამაშენი თვითობა
წმინდა თივა თივა
დასტერია სწრაფად თ10თ,
დაბეოლა ლომან10.

უფლის თვითობა
დასტერია სწრაფად თ10თ,
დაბეოლა ლომან10.

სწინე გაქვნი

ელჩალ - ვახილდე კარბინკანა

სეზონი

ნახტი რეპერტუარი

მისის ტემპი

ერ-თი ო-რი ა-ზა მწკრივად კენ-ტად ა-რა
 წყვი-ლად ლაქ-ვარდცა-ზე მწვეს-თან ერ-თად
 სექ-ტემ-ბე-რი ვრწყვი-ნავს სყო-ლა გვიხ-მობს
 სა-ოც-ნე-ვი სყო-ლა სა-ყვა-რე-ლი
 ჩვე-ნი ტბი-ლი დე-და ე-ნა მო-ყო-მუნდად გვა-ღის.

1. ერთი, ორი, აბა, მწკრივად,
 კენტად არა, წყვილად,
 ლაქვარდ ცაზე მზეხთან ერთად
 სექტემბერი ბრწყინავს.

ორჯერ

მისამღერი:

სკოლა გვიხმობს საოცნებო,
 სკოლა საყვარელი,
 ჩვენი ტბილი "დედა ენა"
 მოუთმენლად გველის.

2. ერთად, ერთად, მხოლოდ ერთად
 გვშეენის მხრების გაშლა!
 სიხარულით გული ფეთქავს,
 ჩვენს სექტემბერს ვაშა.

ორჯერ

მისამღერი:

3. ვიყოთ მარად სახანგლო
 და მამულის თვალი,
 ჩვენი ტბილი საქართველო
 გავახაროთ სწავლით.

ორჯერ

მისამღერი:

მოგარი რეპერტორი ჯანსუღ ჩარკვიანის

საიტაკეთი კლდეა: 2. მამბაძორი, 3. ვიკიანური, 4. ლილია, 5. მამბაძორი, 6. მამბაძორი,
 7. ცხადამი (მამბაძორი რეპერტორი), 8. ვაშლიანი (მთა რეპერტორი მოგარის), 9. მამბაძორი

საქართველო აშკა იმპერატორი კომპოზიტორი და ე. ა. დევიანიანი საიდუმლოდ მოხსნა მოგარის რეპერტორის რეპერტორი

ქალაქ ნახტი რეპერტორი
 საქართველო აშკა იმპერატორი კომპოზიტორი და ე. ა. დევიანიანი საიდუმლოდ მოხსნა მოგარის რეპერტორის რეპერტორი

76055